

Efeziërs 2 : 6

Christus' hemelvaart leert ons hemels te leven

Lezen: Handelingen 1 : 1 – 11

Efeziërs 2 : 1 – 10

Tekst: Efeziërs 2 : 6

Zingen: Psalm 47 : 1 en 3

Zingen: Heer wij kijken omhoog (Sela, schoolpsalm)

Zingen: Lied 309 (E & R 2: Onze Heer is opgestaan)

Zingen: Psalm 68 : 1 en 7 (na de belijdenis)

Zingen: Gezang 215 : 1, 2 en 5

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Opvallend verschil

Is het u opgevallen? Handelingen zegt: Jezus is opgenomen in de hemel. De discipelen bleven achter. De afstand werd groter. Jezus werd in een wolk opgetild naar boven. Zij konden niet mee. Jezus is ver weg. Onbereikbaar. Pas op de jongste dag komt Hij weer. Dan zijn ze samen. Dán is er geen afstand meer. Hemelvaartsdag is een afscheid. De discipelen zien Hem niet

meer, een wolk neemt het zicht weg. Ze kunnen niet meer met Jezus praten. Die afstand, voelen wij dat ook niet? Jezus lijkt soms zo ver weg, je vraagt je af of Hij ons nog wel ziet.

Dan onze tekst. **Hier** staat iets ánders. God heeft ons samen met Christus een plaats gegeven in de hemelsferen, in Christus Jezus. Paulus denkt niet in afstand. We zijn verbonden met Christus. We zijn zelfs ín Jezus Christus. Met Christus, in Christus, je komt het geregeld tegen in deze brief. Paulus maakt ons dit duidelijk: we horen bij Christus, we horen intens bij elkaar. Als het lichaam bij het hoofd hoort. Dat beeld lezen we dan ook in Efeziërs 1. Wat er met het hoofd gebeurt, maakt het lichaam mee. Christus is opgewekt uit de doden, dan wij ook. Christus heeft plaats genomen in hemelsferen, dat raakt ook het lichaam. De gemeente van Efeze is met Christus geplaatst in de hemelsferen. Paulus kon het vreemd zeggen, niet. Ervaart u dat? Bent u vanmorgen in hemelsferen naar de kerk gekomen? Gaan we deze feestdag als een vrije dag in de hemel vieren? Als je in een ziekenhuis ligt, ben je dan in de

hemel? In een psychiatrische inrichting is het geen hemel. Als Paulus dat als hemel ziet, begin ik aan hem te twijfelen.

Paulus vergist zich niet. Hij ziet de hemelvaart van Christus niet als een afscheid. Dat we eenzaam achterblijven, ons door Jezus in de steek gelaten voelen. Hij benadert het ánders. De hemelvaart hebben we sámen met Christus beleefd. Hij ging, en wij met Hem. Wij zijn het lichaam, en ons Hoofd is in de wolken. Dat kan nooit buiten ons om gaan. Dat móet ons raken.

Levend gemaakt

Wat is dit een geweldig stukje uit de Bijbel. Als je dit zo leest, kom je onder de indruk. Het is of Paulus alles uit de kast haalt. Hij vertelt ons in één adem de grootste dingen van ons leven. Zoiets te mogen horen, dan kan je dag niet meer stuk.

Vanaf het eerste vers. Al is dat wel even slikken. De donkere bas-tonen van het evangelie zijn wel erg aanwezig. Dood in zonden en misdaden. Was het zo erg met de Efeziërs? Is het zo erg met ons? Waren wij dood in zonden en misdaden? Dat is zwaar aangezet. Ja, maar door die bas-tonen zal de muziek

van het evangelie dieper klinken. En eerlijk is eerlijk, we moeten het toch maar onder ogen zien. Dood in zonden en misdaden, dat klinkt gruwelijk. Maar het is wél waar. De Efeziërs leefden eerst zonder God. En wie zonder God leeft, is dood. Je kunt dansen en springen, huppelend door het leven gaan, hard werken, mooie carrière maken, van het ene feestje naar het andere gaan. Maar om God geef je niet. Zo is het met heel wat mensen. Ze zijn niet ingeschreven in een kerk. God bestaat voor hen niet. Of ze zijn wel kerklid. Maar leven zonder God, een klein gebed kan er nog af, ze gaan naar de kerk omdat het moet, maar een levende band met God? Nee, zo kun je dat niet noemen. Zo zijn er nogal wat. Wil je weten wat God ervan denkt? Zulke mensen zijn dood. Wat het erge daarvan is? Je kunt er zelf niks aan veranderen. Dode mensen komen niet uit zichzelf in beweging naar God toe. Zij komen niet tot leven. Ze hebben het niet door, dat ze dood zijn. Ze verdringen het kwaad. Het kwaad in je hart, daar kijk je bij weg. Je angst, dat je niet te vertrouwen bent, niet echt, je innerlijke trots, je dubbelheid van hart, het is te confronterend. Je kunt er niet

mee leven! Je kunt er niet mee leven dat je bent, wie je bent, en dat de ander is wie hij is. Je gaat je gedragen als iemand anders, iemand die beter is, die populair is, een geziene gast, maar van binnen weet je stiekem dat je helemaal zo niet bent. Je bedriegt jezelf, je omgeving. Wie je echt bent, dat weet eigenlijk niemand, ook jij zelf niet, je hebt het grondig verstopt. Henk, Jan en Ilse schoffelen hun echte eigenheid onder, ze begraven hun innerlijk, alsof dat dood is. En dat is ook zo, volgens de apostel. Voel je, dat je dan nooit verder komt. Het kwaad in je hart ligt daar te broeien, en doet vreselijke dingen ...en jij wilt het niet weten. Dan wordt het ook nooit wat met je. Als het dak lek is, maar jij kijkt er bij langs, dan komt het niet goed met je dak en met je huis. Als jouw leven aangestuurd wordt door verlangens die niet kloppen, maar jij geeft er geen aandacht aan, dan blijf je ermee zitten, met alle gevolgen daarvan. Als jij een jaloers karakter hebt, haantje de voorste moet zijn, maar je wilt het zelf niet zien, dan blijft dat een lastige...het belemmert je contact met anderen, want zij hebben door hoe je bent en trekken zich terug...er sterft dus een stuk in

je sociale leven af. Het kwaad heeft alles aangetast, het bedreigt ook alles. Je bent er aan overgeleverd, je doet er aan mee. De eerlijke naakte waarheid is voor een mens niet te hanteren, hij kan het niet aan. Het is zó hard. Genadeloos hard. Maar ook dat merk je vaak niet, want je verdoezelt de waarheid, je praat jezelf goed, je vertelt de dingen net iets anders dan ze gebeurd zijn. Wat er écht is gebeurd, en wie je écht bent, komt niet in beeld. Om te overleven vergelijken we onszelf steeds met anderen. Er is altijd een soort bewustzijn dat er op je gelet wordt, hoe er over je gedacht wordt en gepraat...het knaagt aan je, het vreet je op...dood in zonden en misdaden. Ja, we doen er zelf aan mee, vinden van alles en iedereen wat, we delen in in goed en kwaad. De wereld om ons heen, het denken in ons hoofd, is aangetast met het virus van het oordeel, het beter weten. Alles om ons hoofd boven water te houden, we zakken weg in het moeras van de dood. Paulus had meer gelijk, dan wij waar willen hebben. Dood zijn we in zonden en misdaden. Van anderen, van onszelf. Het zat er voor de Efeziërs dus niet in. Dat ze tot leven kwamen.

Maar omdat God zo barmhartig is(vers 4). Maar...dat is een bevrijdend woordje. “Maar”...Paulus is niet uitgepraat. Er komt een vervolg. Doden zijn onmachtig. God maakt levend. God kán dode mensen levend maken. God wíl het. Hij is barmhartig, zijn liefde is zó groot (vers 4)...Hij kan zelfs van dode mensen houden. Mensen die Hém niet willen, kan Hij wél willen.

Efeziërs zijn er zelf het bewijs van. Er ligt zo bekeken een geweldige troost in deze tekst. Als je kind zich voor God heeft afgesloten, als je man niet meer van de HERE wil weten...dan hoeft dat niet zo te zijn dat God niet meer van hen wil weten. Onderschat Gods barmhartigheid en liefde niet. Bidt, dat Hij ingrijpt. Spreek Hem aan op zijn hart. Wíl het toch HERE, uw liefde is toch groot. Bewijs het dan in mijn kind.

Ja, het moet van God komen. Daar is dit stukje vól van. God die ingrijpt. Hij heeft ons met Christus levend gemaakt. Dat is Pasen. Christus stond op uit de dood, wij zijn met Hem opgestaan. Uit genade gered. Dat woord komen we nog weer tegen, in vers 8. Niemand kan zich erop laten voorstaan, staat daar nog bij. Paulus kent onze zwakke punten. Wij moeten toch

altijd onszelf bewijzen. Daarom nog maar een keer: Niet roemen op jezelf.

Het leven vernieuwd

Het is niet genoeg, dat je levend gemaakt bent. Na Pasen komt hemelvaart. Op een wolk, is de HERE opgevaren. Het lijkt of de discipelen achterblijven. Jezus is in de hemel, zij zijn op aarde. Dat is ook zo. Maar Paulus vult aan: God heeft ons samen met Christus een plaats gegeven in de hemelsferen, in Christus Jezus. Het lijkt dubbelop. Met Christus, in Christus. We zijn intiem verbonden met Hem. Wat Hij heeft meegemaakt, doet wat met ons. Had Jezus ook niet zelf al gezegd: Ik ben met u, al de dagen, tot aan de voleinding van de wereld? Dus toch dichtbij!

Jezus kwam boven. In Gods troonzaal. Tussen de rijen engelen door, en de jubelende zielen van de gestorvenen, gaat Hij naar de hoogste plaats in het heelal. De troon van God. Daar is de Vader. Die nodigt Hem. Ga zitten. Aan mijn rechterhand. Daar zit Hij dan. In het krachtencentrum, van de kosmos. Hij hoeft

niet bij God aan te kloppen in zijn spreekkamer, waar Hij wat zaken met hem afhandelt, en mondjesmaat gaven uitdeelt..

Nee, Jezus zit in de troonkamer van de Drie-enige, waar de grote liefde waarmee Hij ons heeft liefgehad de toon zet.

Eindeloze geestelijke zegen gaat uit van deze troon van God.

Die zegen sproeit Hij als een frisse douche over ons heen. De douche van 'genade'. Wij hebben het er niet naar gemaakt. Het is genade. Er gebeurt iets dat ons wezenlijk verandert.

Die genade maakt ons anders. Je kijkt anders naar jezelf. Je hoeft niet zo op jezelf gericht te zijn, op het jezelf waarmaken en overeind houden. Met genade kom je in een andere sfeer.

De sfeer van oordelen laat je achter je. Je veroordeelt jezelf niet. Je ziet je fouten en gebreken, vervelende dingen. Eerder zou je het niet aankunnen, maar nu is genade in je hart

gekomen. **Nu** kun je het verdragen. Je durft jezelf te ontmaskeren. Je ziet onder ogen dat je een egoïst bent, en je durft dat, omdat je weet hoe God tegen jou aankijkt, en dat je leven mag van genade. Jij hoort bij Christus. Je mag mild zijn in het oordeel over jezelf. Niet omdat je leugenachtige karakter

niet erg is. Maar omdat God in zijn genade er mee aan de slag gaat. Vanuit de hemel geeft Christus genade om het te verdragen, dat je dingen bij jezelf ziet, waar je van schrikt. De pijn in je leven, je lelijke karakter, je beperktheid in wat je kunt doen, je angstige bezorgdheid, je hang naar macht, je oneerlijkheid, je jaloezie. God legt het bloot, Hij ziet dat. Met milde ogen...Hij ziet jou in Christus! Hij hoeft maar naar rechts te kijken, op zijn troon, om jou te zien. In Christus. Kijk jij nu ook mild naar je lelijke dingen. Niet om trots op te zijn. Maar de kramp is weg. Je duwt dit niet meer weg, maar er komt ruimte voor genezing. Je kunt bang zijn voor een ernstige ziekte...je kunt je kop daar voor in het zand steken, maar is het niet beter naar de dokter te gaan? De ernst onder ogen te zien, en eraan te gaan werken?

Je wordt ook mild voor de ander. Je weet uit eigen ervaring hoe moeilijk de dingen zijn te veranderen. Je weet hoe je zelf bent geweest, en nog bent. Je weet van de taaie oude mens, maar je hebt ook de weelde van de genade leren genieten. Het is aan je ogen te zien, je ziet gewoon dat je het de ander gunt.

Dat genieten. Er komt een genadige mildheid in de omgang onder elkaar. De cultuur van oordelen en veroordelen wordt vreemd voor je. Die boosheid, het harde oordeel, je wilt het niet meer. Je krijgt er een hekel aan, want je hebt geleerd wat genade is. Je merkt hieraan dat ons Hoofd, Christus in de wolken is, en daar vandaan ons de zegeningen laat toestromen.

Natuurlijk moet dat groeien. Er kunnen teleurstellingen komen. Je valt jezelf tegen. Je hebt al zoveel jaren Bijbel gelezen, preken gehoord. Het gaat je lang niet snel genoeg. Ook die broeder schiet niet erg op, hij blijft maar hangen in de sfeer van genadeloosheid. Je zou hem toch eens flink door elkaar rammelen. Heeft hij het dan nog niet door. Hoor ik je zeggen: jij zou hem wel eens... Kijk naar boven. Je bent in Christus. Maar onze Heiland blijft in zijn geduld ons elke dag onder de douche van zijn genade zetten. In Christus Jezus... geschapen om de weg te gaan van de goede daden, die God gemaakt heeft om daarin te wandelen. Het nieuwe leven is een hemels leven. Het komt niet bij jou vandaan. Daar blijft Paulus op hameren.

Vroeger liep je een weg vol misstappen, vers 1. Struikelblokken. Overal bordjes “Verboden toegang” waar je je niet aan stoorde. Dat gaf toch spanning. Worden we niet gesnapt. Het was niet leuk meer. Letterlijk een doodlopende weg. Maar God heeft een nieuwe wandelroute voor je aangelegd, je kunt vrij wandelen. Wandelen...dat is genieten. Genieten van een mooie omgeving, waar je je hart kunt ophalen, aan al het moois, in je eigen leven en in dat van al die naasten om je heen. Het is de hemel op aarde, je beweegt je echt in hemelsferen. De cultuur van afkeuring en gemopper voorbij, loop je heel ontspannen met elkaar tussen al het moois door, wat God gemaakt heeft. Je bent in Christus. De bron van genade. Hij beregent je. Hij zegent je met Gods genade. Dat maakt je leven anders, nieuw en fris. Ik bid om die genade. Dat wij samen daarin zullen wandelen. Amen.